

τὴν διαφθείρη, καὶ τὸν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπερεπιθυμῇ μόνον ἐκεῖνο, ὅπερ ἤθελεν αἰσχυνοθῆ νὰ ἀγαπήσῃ. Ὅταν δὲ ἡ τύχη καταθλίβῃ τοῦναντίον ψυχὴν τινα ὑποτεταγμένην εἰς τοὺς ἀγίους αὐτῆς νόμους, τότε ἐξαίρετως τότε αὐτὴ εἶναι στερεώτατον δι' αὐτὴν ὑποστήριγμα. Αὐτὴ, μὴ διατάτιουσα, οὐδὲ ἀπαιτοῦσα τὴν ἀναισθησίαν, ἣν ἡ φύσις εὐτυχῶς καθιστᾷ ἡμῖν ἀδύνατον, μᾶς διδάσκει νὰ ὑποφέρωμεν τὰ δεινὰ, συγχωροῦσα εἰς ἡμᾶς νὰ λυπόμεθα δι' αὐτά· καὶ καταβαίνουσα εἰς τὰς κατεσπαραγμένας καρδίας, εἰρηνεύει τὰς δριμείας τῶν λύπας παρουσιάζουσα εἰς αὐτὰς ἐσχάτην τινα ἐλπίδα σωτηρίας, καὶ μὴ ἐξαλείφουσα ἀπὸ τὰς ψυχὰς αὐτῶν τὴν τρυφερὰν καὶ ἀγαπητὴν ἀνάμνησιν, ἣτις βιάζει αὐτοὺς νὰ ὑποφέρωσι καὶ νὰ ζῶσι. Μὴ γινόμεθα σκληρὸν τῆς φύσεως, ἔρμαιον, ἀπωλεσθέντα ὅλως μετὰ θάνατον τὸν ἀνθρώπου νομίζοντες, ἀλλ' ἀφήσωμεν ἐλευθέραν τὴν καρδίαν ἡμῶν νὰ λαλήσῃ, ἀνήσωμεν αὐτὴν πέραν τοῦ τάφου ἡμᾶς νὰ φέρῃ. Τί δὲ ἐπέκεινα τοῦ τάφου; Αὐτὸς οὗτος ὁ ἄνθρωπος τὸ ἐν τῇ παροιμίᾳ ταύτῃ ἀνθρώπινον ἔμβλημα ἀποβαλὼν καὶ ζῶν εἴτε εἰς τὸ στυλπνὸν καὶ ἄπλετον φῶς τῆς θεότητος, εἴτε εἰς τὰς ὀδύνας καὶ τοὺς βραεῖς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως.

Καταπαύσωμεν τὸν ἀνωφελῆ ὄρθον καὶ προσπαθήσωμεν ν' ἀναπληρώσωμεν τὴν ἀπώλειαν μιμούμενοι αὐτὸν, καλλιστοργούντες ἐνδελεχῶς τὰς χρηστὰς ὑποθήκας, καθιστάμενοι τέλος ἐφάμιλλοι αὐτοῦ. Ζητήσωμεν τούτου νὰ ἐπιτύχωμεν ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πατρικῶν αὐτοῦ εὐχῶν, ὅς σήμερον ἀπέρουε οὐρανόθεν ἐφ' ἡμᾶς καταπέμπει, καὶ τότε θέλομεν καὶ ἡμεῖς δοξασθῆ, τότε ἐσόμεθα ἄξια τέκνα τῆς κλεινῆς ἡμῶν πατρίδος, τότε θέλομεν τύχει τοῦ αὐτοῦ βραδείου, ὅπερ νῦν περιβάλλεται ὁ αἰμίμητος. Ἰδοὺ! Βλέπω αὐτὸν τὴν στιγμὴν ταύτην κλίνοντα τὸ γόνυ καὶ ἀποθνήσκοντα πρὸ τοῦ ἀδαμαντίνου τεμένουσ τῶν Πιερίδων, καὶ ἐκεῖ πένριξ διεσπαρμένα, λύραν τινα τεθραυσμένην, δῆδον σθεννομένην, καλάμους καὶ βίβλους· τὰς βίβλους τῶν ἀνδρῶν, οὓς ἠξίωσαν ἀσπασμοῦ κατὰ διαφοροὺς ἐποχὰς αἱ Μοῦσαι εἰς τοὺς σεμνοὺς τῶν ἔρωτας, καὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν ὁ-